

Jolsvai András

Megszívlelendő tanácsok kezdő váruraknak

Várúrnak lenni különleges kiváltság.

Háromféleképpen lehet várúr az emberből. Ha megkapja a várat, ha megszerzi a várat, vagy ha épít egyet magának. Az utóbbi évszázadokban Magyarországon nemigen volt kapás, a Habsburgok gondos gazdaként szisztematikusan lerombolták a magyar

várak többségét, hogy többé ne érje őket olyan meglepetés, mint a Rákóczi-szabadságharc idején. (A maradékot megette az idő vasfoga, amelynek a várközelben élő földműves nép is megadott minden segítséget.) Úgyhogy ez az út igen sokáig járhatatlannal bizonyult, de manapság már nem teljesen reménytelen vállalkozás az sem, hogy valamilyen elvárúriasodjon az ember. Igaz, frissen kimosdatott arisztokráciánk még a kastélyoknál tart, de a megmaradt várak rekonstrukciója is szépen folyik, ezért nincs kizárva, hogy előbb-utóbb azokra is sor kerül a jutalmazás-kor. Ami a megszerzést illeti, az a lovagkor óta kiment a divatból, így aztán annak, akinek ez élete legnagyobb álma – hogy tudniillik várúr legyen belőle – ha csak nem tartozik a kivételezettek kasztjába, kénytelen építeni egyet magának.

Az aztán egy szép, egész embert kívánó foglalkozás.

Kell hozzá némi kezűgyesség, kell fizikai erő, kitartás, pénz, összeköttetés a hivatalos szervekkel, megszállottság és egy vízió arról, miféle várat akar magának az ember.

fejezhesse művét. A vár az ő életében torzóban marad, ahogy az egész élete is.

Ha valakinek ezek után se ment el a kedve a várúrságtól, annak azt ajánlom, keresse fel a soproni Taródi-várat, hallgassa meg az idegenvezetést, essen

Kell hozzá egy szép, történelmi vagy történelminek látszó név is, az csak megsokszorozza a neofita buzgalmat.

Családot nem tudunk ajánlani, ha viszont az ember vagy várúr vagy családfő, megfelelő számú fiúgyermeket nemzett, azok egy idő után befoghatók a szakadatlan munkába. (Az asszony addigra már hetedhét országon is túl jár.) Fontos feltétel, hogy a leendő várúr képes legyen állni a sors csapásait, elviselje, hogy embertársai sültbolondnak tartják, és legyen tisztában vele, egy élet kevés arra, hogy be-

egyik ámulatból a másikba, aztán nézzen mélyen a saját szemébe (ez direkt volt), és vallja be magának, hogy még mindig ugyanúgy vágyik-e a saját várra, mint annak előtte.

A Taródi-vár ma Sopron egyik büszkesége, benne van minden bédekkerben, iskolai kirándulások kötelező állomása, a várostérképek külön is feltüntetik. De a kezdetek bizony nem voltak ennyire fényesek. Taródi István (milyen jó név ez egy vártulajdonosnak!) 1925-ben született, és éppen azokban az ötvenes években kezdett vár-

építésbe, amikor a többiek a szocializmussal tették ugyanezt. Ebből aztán adódtak bizonyos feszültségek. De a mindenre elszánt szobafestő nem rettent vissza semmi nehézségtől (hogy mennyi nehézség adódott, ügyintézési, várépítési és helyesírási, arról részletes képet kapunk hősünk rövid önéletrajzából, melyet az érdeklődő közönség a vár boltocskájában vásárolhat meg), így aztán úgy hunyhatta le a szemét 85 éves korában, hogy egy háromnegyedig kész várat hagyhatott utódaira.

Hogy ez áldás vagy csapás reájuk nézve, döntsék el ők.

Fotó: Tanyi Adrienne

